

Bruxelles, den 6.12.2017
COM(2017) 823 final

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, DET
EUROPÆISKE RÅD, RÅDET OG DEN EUROPÆISKE CENTRALBANK**

EN EUROPÆISK ØKONOMI- OG FINANSMINISTER

DA

DA

1. INDLEDNING

Kommissionens formand Jean-Claude Juncker nævnte i sin tale om Unionens tilstand i 2017 og den tilhørende hensigtserklæring muligheden af at oprette en post som europæisk økonomi- og finansminister¹. Med hans ord bør "kommissæren for økonomiske og finansielle anliggender – ideelt set også en næstformand – [...] påtage sig rollen som økonomi- og finansminister. Han eller hun bør også varetage formandskabet for Eurogruppen." Denne meddelelse er en opfølgning på hans udmelding. Den bygger på den debat, der har fundet sted på grundlag af oplægget om en dybere økonomisk og monetær Union², og anviser en praktisk måde at komme videre på. Den bygger også på idéerne i de fem formænds rapport³, ideer, som Europa-Parlamentet har givet udtryk for⁴, og idéer fra eurotopmødet i oktober 2011, idet stats- og regeringscheferne allerede dengang drøftede muligheden af at have en formand for Eurogruppen på fuld tid⁵.

Den Økonomiske og Monetære Unions nuværende struktur er indbegrebet af kompleksitet. Til forskel fra pengepolitikken, som er fælles for eurolandene og let genkendelig for borgerne, styres den økonomiske politik i alt væsentligt af de enkelte medlemsstater, og mange aktører deltager i samordningsbestrebelsene på EU-niveau og euroområdet. De pågældende institutioner er gradvist vokset frem i tidens løb, og der er tale om en kombination af EU-institutioner og visse mellemstatslige organer. Disse organer har deres egne formænd, har udviklet deres egne systemer for ansvarlighed og udfører deres arbejde inden for forskellige og til tider overlappende retlige rammer. Det har medført kompleks beslutningstagning, som ofte er blevet kritiseret for ikke at være tilstrækkelig klar og effektiv. Det indebærer også, at der skal foretages megen samordning mellem aktørerne af EU's politikker og instrumenter, hvis de skal anvendes på fuldt sammenhængende vis.

Som fremhævet i de fem formænds rapport er effektiv forvaltning og en yderligere styrkelse af den demokratiske ansvarlighed et afgørende led i fuldførelsen af Den Økonomiske og Monetære Union. Oprettelsen af en post som europæisk økonomi- og finansminister ville være endnu et vigtigt skridt i denne retning. Ved at kombinere eksisterende funktioner på EU-niveau og samle nært forbundne politiske instrumenter ville ministeren bidrage til nye synergier og dermed forbedre den overordnede sammenhæng og effektivitet i udformningen af EU's økonomiske politik. Ministeren ville handle inden for EU's retlige rammer og bidrage til at styrke gennemsigtigheden i udformningen af EU's politik, ansvarligheden over for Europa-Parlamentet og samspillet med de nationale myndigheder uden dermed at gribe ind i nationale kompetencer eller anliggender, som bedst behandles på nationalt niveau.

Kommissionen har i de seneste år givet samordning af økonomiske anliggender en mere fremtrædende placering i kommissærkollegiet. Under Juncker-Kommissionen er næstformændenes rolle styrket yderligere, så de nu i endnu højere grad har en koordinerende funktion, herunder i spørgsmål, der vedrører euroen, det europæiske semester for samordning af de økonomiske politikker

¹ Jean-Claude Junckers tale om Unionens tilstand 2017 af 13.9.2017.

² COM(2017) 291 af 31.5.2017.

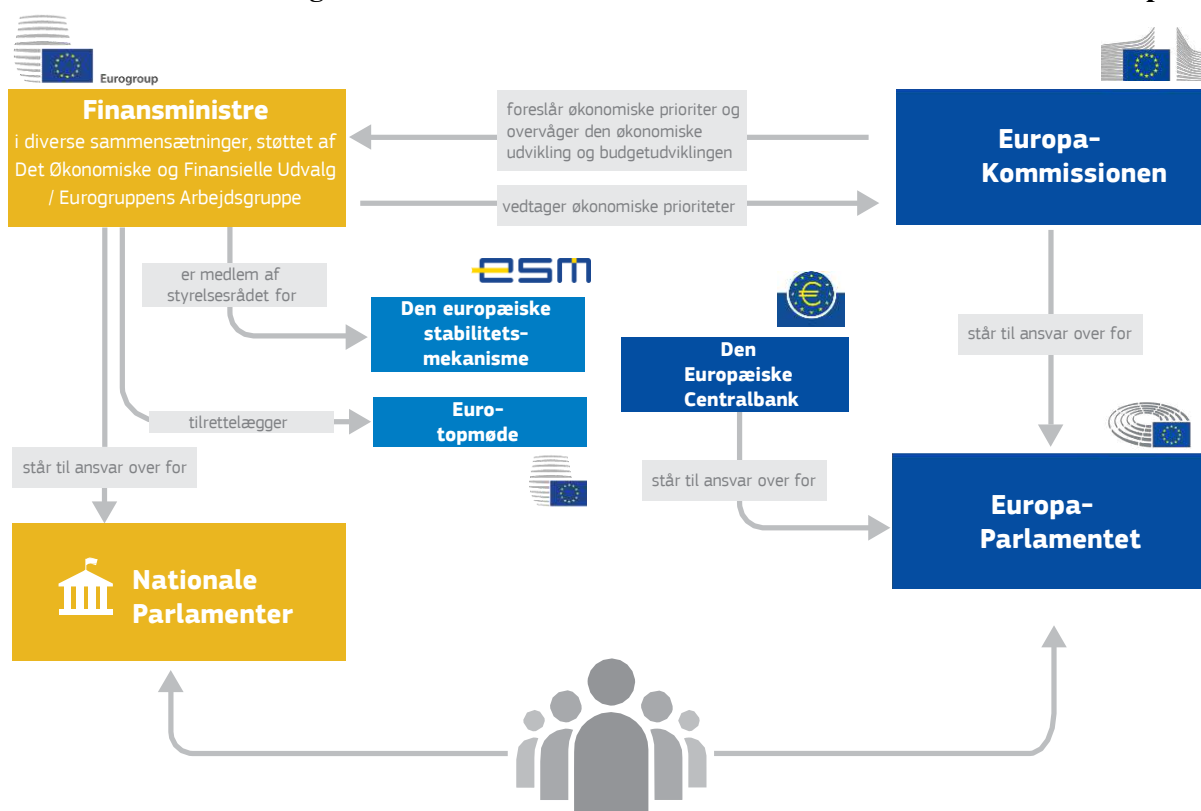
³ Gennemførelse af Europas Økonomiske og Monetære Union, rapport af 22.6.2015 af Jean-Claude Juncker i nært samarbejde med Donald Tusk, Jeroen Dijsselbloem, Mario Draghi og Martin Schulz.

⁴ Europa-Parlamentet opfordrede i sin beslutning af 16. februar 2017 om mulige udviklingstendenser og justeringer i Den Europæiske Unions nuværende institutionelle struktur til, at en "udøvende [EU-]myndighed skal koncentreres hos Kommissionen hos en EU-finansminister".

⁵ På eurotopmødet den 26. oktober 2011 nåede stats- og regeringscheferne i euroområdet til enighed om ti foranstaltninger til forbedring af styringen i euroområdet, idet det blev aftalt, at "på tidspunktet for udløbet af den nuværende formands mandatperiode træffes der afgørelse om, hvorvidt den pågældende skal vælges blandt Eurogruppens medlemmer eller være formand på fuld tid med base i Bruxelles".

og social dialog. Dette gør det muligt at anlægge et helhedssyn på en bred vifte af emner, der knytter sig til flere forskellige politiske ansvarsområder og de dertil hørende tjenestegrene.

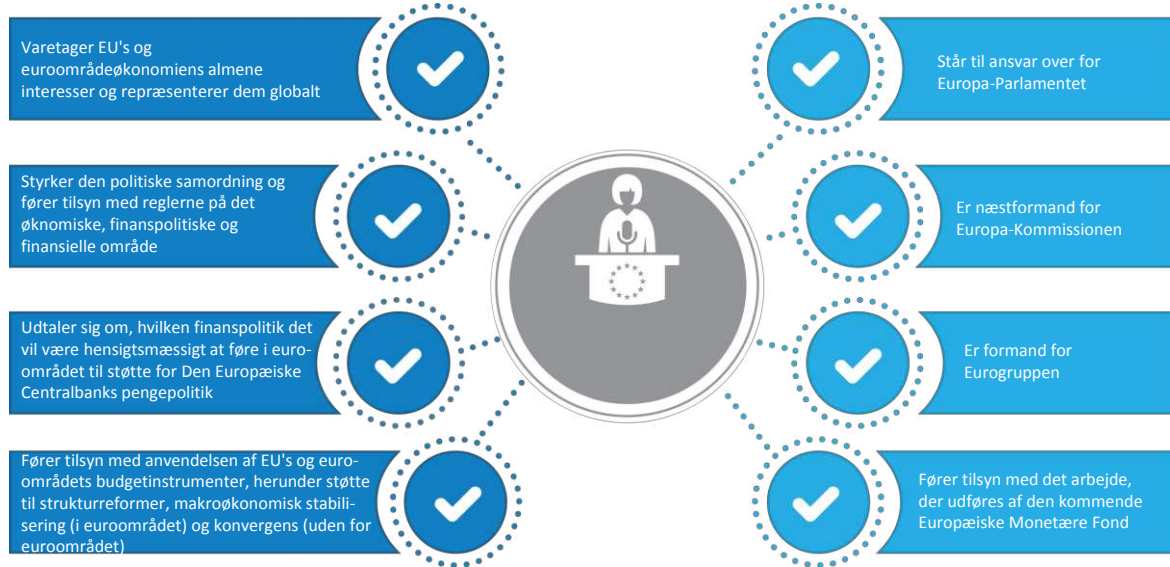
Den Økonomiske og Monetære Unions nuværende arkitektur er kompleks

Kilde: Europa-Kommissionen

Med denne meddelelse redegør Kommissionen for, hvordan en fremtidig europæisk økonomi- og finansminister kunne spille en rolle i Den Økonomiske og Monetære Unions styringsstruktur. Der gøres nærmere rede for en europæisk økonomi- og finansministers hovedopgaver, de institutionelle rammer for ministerens virke ridses op, og der opstilles en mulig tidsplan for oprettelsen af den nye post. Navnlig indeholder meddelelsen en beskrivelse af merværdien af i sidste ende at lægge posten som næstformand for Kommissionen med ansvar for Den Økonomiske og Monetære Union sammen med posten som formand for Eurogruppen, og det fremhæves, at dette allerede kan ske inden for rammerne af de gældende EU-traktater.

Mulige ansvarsområder for en fast europæisk økonomi- og finansminister

Kilde: Europa-Kommissionen

2. EN EUROPÆISK ØKONOMI- OG FINANSMINISTERS OPGAVER: SIKRING AF SAMMENHÆNG OG EFFEKTIVITET

Nedenfor redegøres der for, hvilke hovedopgaver en europæisk økonomi- og finansminister i sidste ende kunne påtage sig. At samle disse opgaver vil skabe større overordnet sammenhæng og effektivitet i udformningen af EU's økonomiske politik.

Varetagelse af de generelle interesser for EU's og euroområdets økonomi og repræsentere den globalt

I dag er EU's og euroområdets almene interesser stadig ikke tilstrækkeligt repræsenteret i den offentlige debat og i beslutningstagningen i Europa. Mens pengepolitikken styres fra centralt hold på euroområdeniveau, styres budgetpolitikken, skattepolitikken og de sektorspecifikke politikker alle decentralt og afspejler nationale kompetencer og forhold, men derimod ikke umiddelbart eller nødvendigvis fælles prioriteter. Fremsættelsen af en henstilling om den økonomiske politik i euroområdet som led i det europæiske semester har i de senere år forbedret samordningen af politikkerne i euroområdet. Gennemførelsen af den afhænger imidlertid af medlemsstaternes kollektive vilje, og samordningen af politikker kræver konstant styring og overvågning på EU-niveau.

Samtidig har euroen indtaget pladsen som den førende valuta i verden, men repræsentationen af den på globalt plan er fortsat særdeles fragmenteret. Siden sin indførelse er euroen blevet den næstmest anvendte valuta i verden. I internationale finansielle institutioner såsom Den Internationale Valutafond er euroområdet imidlertid ikke repræsenteret som én samlet enhed. EU's og euroområdets eksterne økonomiske repræsentation er i øjeblikket splittet op mellem Kommissionen, Den Europæiske Centralbank, formanden for Eurogruppen og formandskabet for Rådet, som hver er tildelt forskellige roller. Denne fragmenterede repræsentation indebærer ofte, at euroområdet ikke slår igennem med sin politiske og økonomiske vægt i verden.

En europæisk økonomi- og finansminister kunne medvirke til bedre at fremme de almene interesser for EU's og euroområdets økonomi, både indadtil og på globalt plan. Med oprettelsen af denne ministerpost ville EU-institutionerne og -organerne, medlemsstaterne og offentligheden få en vigtig samtalepartner på EU-niveau inden for den økonomiske politik, finanspolitikken og den

finansielle politik. Det ville også være naturligt, at ministeren varetager opgaven med at repræsentere euroen udadtil⁶.

Styrket politisk samordning og tilsyn med reglerne på det økonomiske, finanspolitiske og finansielle område

Samordningen af den økonomiske politik i EU er styrket væsentligt som følge af den økonomiske og finansielle krise. Det europæiske semester er løbende blevet forbedret for at fremme reformer og gennemførelsen af dem. Kommissionens nyligt oprettede Strukturreformtjeneste yder medlemsstaterne teknisk bistand i forbindelse med disse bestræbelser. Dette er blevet understøttet af yderligere initiativer på EU-niveau, bl.a. til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed, bekæmpelse af skatteunddragelse og for nylig erklæringen om den europæiske søjle for sociale rettigheder. EU har også taget afgørende skridt – og indsatsen skal fortsætte – hen imod en kapitalmarkedsunion og fuldførelsen af bankunionen. Gennemførelsen af reformer i medlemsstaterne er dog stadig ujævn. Desuden forpasses muligheder for bedre samordning og for at lære af hinanden, og der er konstant behov for at afstemme nationale prioriteter og EU-prioriteter, efterhånden som de økonomiske forhold ændrer sig.

En europæisk økonomi- og finansminister kunne bidrage til at styrke samordningen af den økonomiske politik yderligere og sikre sammenhæng på tværs af politikområder ved at bygge videre på det arbejde, som Kommissionen allerede har udført sammen med medlemsstaterne. I tæt bilateral og multilateral dialog med medlemsstaterne og Europa-Parlamentet kunne ministeren fremme samordningen og gennemførelsen af reformer i medlemsstaterne. Eftersom strukturreformer kan have positiv afsmittende virkning, ville ministeren også tilføre merværdi ved at undersøge, hvordan den optimale reformdagsorden for EU og euroområdet som helhed kan se ud⁷.

Udtalelser om den hensigtsmæssige finanspolitiske kurs for euroområdet til støtte for Den Europæiske Centralbanks pengepolitik

Finanspolitikken spiller sammen med pengepolitikken en central rolle for stabiliseringen af makroøkonomiske forhold, men har også det bredere mål at sikre holdbare offentlige finanser og omfordeling⁸. Kommissionen fremsætter regelmæssigt henstillinger til Rådet om medlemsstaternes finanspolitik under hensyntagen til den fleksibilitet, der er nedfældet i EU's gældende budgetregler⁹. I de seneste år har Kommissionen og Rådet også fokuseret mere på euroområdets samlede finanspolitiske kurs på grundlag af det samlede euroområdets almene interesser og det kollektive ansvar for området¹⁰. En vellykket gennemførelse af en hensigtsmæssig finanspolitisk kurs for

⁶ Se også COM(2015) 602 final af 21.10.2015 – En køreplan for at nå frem til en mere ensartet ekstern repræsentation for euroområdet i internationale fora, og COM(2015) 603 final af 21.10.2015 – Kommissionens forslag til Rådets afgørelse om foranstaltninger til gradvis indførelse af en samlet repræsentation for euroområdet i Den Internationale Valutafond.

⁷ COM(2017) 825 og COM(2017) 826 af 6.12.2017.

⁸ Desuden har G20-lederne i deres erklæring af 8. juli 2017 understreget behovet for at gøre brug af finanspolitikken – sammen med pengepolitikken og strukturpolitikken – til både hver for sig og kollektivt at nå målet om stærk, holdbar, velfabanceret og inklusiv vækst, samtidig med at den økonomiske og finansielle robusthed øges.

⁹ COM(2015) 12 final af 13.1.2015.

¹⁰ Ved "finanspolitisk kurs" forstås normalt den retning, som regeringernes diskretionære beslutninger angående skatter og afgifter samt udgifter leder finanspolitikken i. Den er afgørende for, hvilken rolle finanspolitikken spiller for de økonomiske konjunkturer. Hvis en mere aktiv finanspolitik udformes rigtigt, navnlig i kombination med reformer, investeringsstøtte og hjælp fra en fremtidig stabiliseringsfunktion for

euroområdet afhænger imidlertid af medlemsstaternes individuelle og kollektive vilje til at føre den ud i livet.

En europæisk økonomi- og finansminister kunne bidrage til at finde frem til en hensigtsmæssig finanspolitisk kurs for euroområdet som helhed og til gennemførelsen af den. Som medlem af Kommissionen ville ministeren samordne overvågningen af medlemsstaternes finanspolitik, sikre den finanspolitiske holdbarhed og anvende stabilitets- og vækstpacten med den økonomiske fortolkning, reglerne giver mulighed for. Herunder ville ministeren vurdere, hvorvidt euroområdets finanspolitiske kurs er hensigtsmæssig og dermed bidrage til at finde en balance mellem medlemsstaternes fiskale interesser og den bedste løsning for euroområdet som helhed. Ministeren kunne også fremme kvaliteten og den optimale sammensætning af de offentlige finanser samt sikre velfungerende nationale finanspolitiske rammer for at maksimere indvirkningen på beskæftigelse og vækst. I den forbindelse ville ministeren basere sig på det europæiske finanspolitiske råds¹¹ synspunkter og fungere som en vigtig samtalepartner for de nationale finanspolitiske råd.

Tilsyn med anvendelsen af EU's og euroområdets budgetinstrumenter, herunder instrumenter til støtte for reformer, makroøkonomisk stabilisering og konvergens

EU's budget samt andre af EU's og euroområdets budgetinstrumenter spiller allerede en strategisk rolle, idet de hjælper medlemsstaterne med at fremme konvergens, langsigtet vækst, investeringer og finansiel stabilitet. I øjeblikket kanaliseres omkring halvdelen af EU's midler over i konkrete projekter gennem de fem europæiske struktur- og investeringsfonde. Forbindelsen mellem disse midler og prioriteterne for det europæiske semester er i årenes løb blevet styrket med henblik på at støtte fælles prioriteter. De foranstaltninger, som støttes over EU-budgettet, suppleres af en række EU- og euroområderedskaber og -organer, f.eks. Den Europæiske Investeringsbank og den europæiske stabilitetsmekanisme. Krisen har imidlertid vist, at strukturen af EU's offentlige finanser og dets anvendelsesmuligheder endnu ikke tager fuldt ud højde for euroområdets specifikke behov. Ganske vist har EU og euroområdet i de seneste år styrket deres udlånskapacitet, men potentialet for makroøkonomisk stabilisering og konvergensstøtte er fortsat begrænset¹². Nu ser Kommissionen fremad og foreslår i dag en række nye budgetinstrumenter med henblik på sikre et stabilt euroområde inden for EU's rammer¹³.

Den europæisk økonomi- og finansminister ville skulle samordne anvendelsen af EU's og euroområdets relevante budgetinstrumenter og maksimere virkningen af dem til støtte for fælles prioriteter. Ministeren ville arbejde målrettet på at sikre, at disse instrumenter anvendes på sammenhængende og effektiv vis, og løbende søge at opnå synergier i forbindelse med gennemførelsen af dem, i tæt samarbejde med de ansvarlige kommissærer og offentlige myndigheder på alle niveauer. En særligt vigtig opgave ville bestå i at samordne Kommissionens arbejde med

finanspolitikken, kan den ikke alene bidrage til en hurtigere nedbringelse af arbejdsløsheden på kort sigt, men også til at øge den mellemsigtede (potentielle) vækst i euroområdet. COM(2016) 727 final af 16.11.2016.

¹¹ Rådet er et uafhængigt rådgivende organ for Kommissionen i finanspolitiske spørgsmål og har til formål at skabe en mere velfunderet offentlig debat og en bedre samordning af de nationale finanspolitikker.

¹² Se også Kommissionens oplæg om EU's offentlige finanser (COM(2017) 358 af 28.6.2017).

¹³ COM(2017) 822 af 6.12.2017.

investeringsplanen for Europa¹⁴. Som sådan ville ministeren også få ansvaret for Kommissionens forbindelser med Den Europæiske Investeringsbank.

3. INSTITUTIONELLE ASPEKTER: DEMOKRATISK ANSVARLIGHED OG LEGITIMITET

Den nye post som økonomi- og finansminister kan bidrage til en yderligere strømlining af EU's styringsramme og styrkelse af den europæiske dimension i udformningen af den økonomiske politik. Faktisk er det allerede inden for rammerne af de nuværende traktater muligt at 'bære flere kasketter' – at være både kommissær og formand for Eurogruppen. I artikel 2 i protokol nr. 14 om Eurogruppen, der er knyttet som bilag til traktaterne, nævnes det, at "ministrene fra de medlemsstater, der har euroen som valuta, vælger med et flertal af disse medlemsstater en formand for to et halvt år"¹⁵. Oprettelsen af ministerposten ville ikke skabe et nyt overnationalt bureaukratisk lag eller gribe ind i nationale kompetencer. Ved at kombinere eksisterende opgaver og tilgængelig ekspertise på EU-niveau ville ministeren skabe synergier og dermed bidrage til en mere effektiv styringsramme.

Ministerens som næstformand for Kommissionen

I betragtning af at Kommissionens institutionelle rolle er at fremme de almene interesser, kunne en næstformand for Kommissionen overtage rollen som europæisk økonomi- og finansminister. Det ville gøre det muligt at have én, fælles repræsentant, der er udstyret med et klart mandat og varetager hele EU's og euroområdet økonomiske og finanspolitiske interesser, og som fungerer som en vigtig referenceperson udadtil og indadtil i Kommissionen.

Ministerens kunne lede og samordne det arbejde, der udføres på tværs af forskellige ansvarsområder og tjenestegrene i Kommissionen. Vedkommende ville repræsentere Kommissionen i forbindelse med møder i Den Europæiske Centralbanks Styrelsesråd, dog uden stemmeret, jf. artikel 284, stk. 1, i traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde. Vedkommende ville også få ansvaret for den sociale dialog på EU-plan og samspillet med centrale interesseparter.

Ministerens som formand for Eurogruppen

Den europæiske økonomi- og finansminister kunne vælges til formand for Eurogruppen for at tage hensyn til det samlede euroområdet interesser. Hidtil har Eurogruppens formand været en finansminister fra en medlemsstat i euroområdet. Som formand for Eurogruppen ville ministeren vise, og søge at opnå enighed om, den generelle politiske retning og euroområdet overordnede strategi ved at bidrage til at afstemme og tilnærme de nationale ministres synspunkter til de fælles prioriteter, der arbejdes hen imod på euroområdeniveau og EU-niveau. Ministeren ville også sikre sammenhæng i forberedelsen af eurotopmøderne.

¹⁴ Kommissionen lancerede investeringsplanen for Europa sammen med Den Europæiske Investeringsbank for at sætte gang i private investeringer i økonomien i EU økonomi og fjerne hindringer for investeringer. Der er indtil nu tilvejebragt investeringer for 251 mia. EUR, et markant første resultat.

¹⁵ Eurogruppens ministre ville blot skulle ændre arbejdsmetoder. Det er noget, der aftales uformelt ved simpelt flertal. Ifølge de nuværende arbejdsmetoder skal en kandidat til formandsposten nemlig være finansminister i en medlemsstat.

Eurogruppens og dens formands rolle: historik

Eurogruppen er et uformelt organ, hvor finansministrene fra medlemsstaterne i euroområdet drøfter eurorelaterede spørgsmål, som de i fællesskab har ansvaret for. Gruppens hovedopgave er at sikre tæt samordning af de økonomiske politikker mellem medlemsstaterne i euroområdet i fuld overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt Rådet ved artikel 121 i TEUF.

Det Europæiske Råd godkendte oprettelsen af Eurogruppen den 13. december 1997¹⁶. Rådet konkluderede i en resolution om samordning af de økonomiske politikker, at "ministrene fra de stater, der deltager i euroområdet, kan mødes uformelt for at drøfte spørgsmål vedrørende det specifikke ansvar, som de har for den fælles valuta." Eurogruppen holdt sit første møde den 4. juni 1998. I de første år fulgte Eurogruppens formandskab Rådets roterende formandskab. Når en medlemsstat uden for euroområdet havde formandskabet for Rådet, blev formandskabet dog varetaget af det næste euroland, der skulle have formandskabet for Rådet.

Den 10. september 2004 besluttede Eurogruppen, at den ville have en fast formand, der udpeges for en periode på to år. På et uformelt Økofinmøde i Scheveningen i Nederlandene blev Jean-Claude Juncker valgt som den første faste formand for Eurogruppen.

Protokol nr. 14 om Eurogruppen trådte i kraft sammen med Lissabontraktaten den 1. december 2009. Den foreskriver, at ministrene fra de medlemsstater, der har euroen som valuta, mødes uformelt for at drøfte spørgsmål i tilknytning til det specifikke ansvar, som de deler for så vidt angår den fælles valuta, og vælger ved simpelt flertal en formand for to et halvt år.

Siden oktober 2008 har euroområdets stats- og regeringschefer regelmæssigt holdt møder. På mødet den 26. oktober 2011 nåede stats- og regeringscheferne til enighed om, at "på tidspunktet for udløbet af den nuværende formands mandatperiode træffes der afgørelse om, hvorvidt den pågældende skal vælges blandt Eurogruppens medlemmer eller være formand på fuld tid med base i Bruxelles". Det blev også aftalt, at Eurogruppens Arbejdsgruppe skulle tilrettelægge Eurogruppens møder og i den forbindelse trække på ekspertise fra Kommissionen. Det blev også præciseret, at en formand på fuld tid med base i Bruxelles skulle stå i spidsen for Eurogruppens Arbejdsgruppe, og at vedkommende i princippet skulle vælges samtidig med Det Økonomiske og Finansielle Udvalgs formand og for en periode på to år, der kan forlænges.¹⁷

Eurogruppen kunne aftale at vælge ministeren som sin formand i hele Kommissionens embedsperiode. Det ville være foreneligt med ministerens hverv som kommissær, der repræsenterer de almene interesser, og ikke kræve nogen traktatrevision¹⁸.

I forbindelse med forberedelsen af Eurogruppens møder ville den europæiske økonomi- og finansminister blive bistået af den faste formand for Det Økonomiske og Finansielle Udvalg/Eurogruppens Arbejdsgruppe og et sekretariat, der kan trække på al den ekspertise, der er til rådighed, så der ikke opstår nye strukturer eller overlappning¹⁹.

¹⁶ Det Europæiske Råds konklusioner, Luxembourg, 12.-13. december 1997.

¹⁷ I maj 2013 fremlagde Frankrig og Tyskland deres fælles dokument "Fælles om et stærkere Europa med stabilitet og vækst". I dokumentet foreslås det at styrke styringen i euroområdet "efter det næste valg til Europa-Parlamentet. [...] Der kunne f.eks. være tale om: [...] formand på fuld tid for Eurogruppen".

¹⁸ Kommissionen deltager i Eurogruppens arbejde, jf. protokol nr. 14. til traktaterne. I artikel 17, stk. 1, er Kommissionens mission fastsat: at fremme Unionens almene interesser i hele sin virksomhed. Dermed præciseres det i EU's primære ret, at en kommissærs opgaver ikke er uforenelige med deltagelse i Eurogruppens arbejde.

¹⁹ Eurogruppens arbejde tilrettelægges af Eurogruppens Arbejdsgruppe (EWG). EWG og Det Økonomiske og Finansielle Udvalg (EFC) har haft en fast formand siden 2012. Rådet er vært for formanden for EFC/EWG, der bistås af et sekretariat, hvis personale hovedsagelig leveres af og har

Ministerens tilsyn med Den Europæiske Monetære Fonds arbejde

Eurogruppens formand fungerer i øjeblikket som formand for den europæiske stabilitetsmekanismes styrelsesråd. Sidstnævnte blev etableret under krisen på mellemstatsligt grundlag som en måde at støtte de medlemsstater, der oplever finansielle problemer. I dag foreslår Kommissionen at indarbejde Den Europæiske Monetære Fond i EU-retten og dermed bygge videre på den europæiske stabilitetsmekanisme²⁰.

Som formand for Eurogruppen ville ministeren også fungere som formand for Den Europæiske Monetære Fonds styrelsesråd. Ministeren ville der spille en neutral rolle og tage hensyn til Den Europæiske Monetære Fonds deltageres interesser på velafbalanceret vis.

Ansvarlighed over for Europa-Parlamentet

Kommissionen er ansvarlig over for Europa-Parlamentet. Kommissærerne samarbejder også aktivt med Europa-Parlamentet i økonomiske og finanspolitiske anliggender, navnlig gennem de 'økonomiske dialoger', jf. "sixpack"- og "twopack"-lovgivningen²¹. Eurogruppen og den europæiske stabilitetsmekanisme samarbejder med Europa-Parlamentet på frivillig basis.

Ministeren ville skulle stå til ansvar over for Europa-Parlamentet i spørgsmål, der vedrører ministerens opgaver, og ville også stille sig til rådighed for dialog med de nationale parlamenter. Som medlem af kommissærkollegiet ville ministeren blive underkastet en høring i Europa-Parlamentet. Udnævnelsen af ministeren til medlem af kommissærkollegiet ville ske efter en godkendelsesafstemning.

Ministeren ville fortsat føre regelmæssig dialog med Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter. Desuden ville de nationale parlamenter, i overensstemmelse med den nuværende procedure for undersøgelse af eurolandenes udkast til budgetplaner, kunne anmode ministeren om at fremlægge Kommissionens udtalelse om de pågældende medlemsstaters udkast til budgetplan for dem.

base i Kommissionen. Denne organisation har muliggjort synergi og vist sig effektiv. Den kunne udvikles yderligere med oprettelsen af posten som europæisk økonomi- og finansminister.

²⁰ COM(2017) 827 af 6.12.2017.

²¹ Forordning (EU) nr. 1173/2011, 1174/2011, 1175/2011, 1176/2011, 1177/2011, 472/2013 og 473/2013.

4. KONKLUSION

Kommissionen finder, at posten som europæisk økonomi- og finansminister ville være et vigtigt institutionelt skridt hen imod en mere sammenhængende, effektiv og ansvarlig økonomisk styring af Den Europæiske Union.

Den opfordrer Europa-Parlamentet og Rådet samt medlemsstaterne til at gøre sig overvejelser om de idéer, der kommer til udtryk i denne meddelelse, med henblik på at nå til en fælles forståelse i forbindelse med de drøftelser om en dybere Økonomisk og Monetær Union, der lægges op til i ledernes dagsorden.

Inden for de eksisterende traktater kunne en sådan post oprettes i etaper ud fra følgende tidsplan:

- Ministeren kunne tildeles opgaven som næstformand for Kommissionen i forbindelse med udnævnelsen af den næste Kommission i november 2019.
- Eurogruppen kunne aftale at vælge ministeren som formand i to på hinanden følgende embedsperioder, idet den aftaler at tilpasse ministerens embedsperiode til Kommissionens.